

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Exodus 17, 8-13

Text: L 6,28 *Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám ubližují.*

Možná si tu scénu, tak jako já, vybavujete ještě z vyprávění v nedělní škole. Mojžíš na kopci se vztaženýma rukama a dole bojují Izraelci proti Amálekovcům. Dokud má Mojžíš ruce nahoře, vítězí Izraelci, když Mojžíšovi ruce umdlévají, vítězí Amálek. Aby Mojžíšovi ruce neumdlévaly, podepírají jej z obou stran Áron a Chúr. A tak se Mojžíš vydržel modlit za Izraelce s rukama pozdviženýma až do západu slunce a Jozue s izraelským vojskem Amálekovce porazil.

Když si tu scénu představíte, tak Mojžíš s pozdviženýma rukama nám může připomínat faráře na konci bohoslužeb, který vyslovuje požehnání shromážděnému sboru, kdy přitom také pozvedá své ruce. A skutečně jde o podobnost nikoliv náhodnou. Vztahování rukou při požehnání je symbolem přimluvné modlitby. Mojžíš se přimlouval za bojující Izraelce, aby vítězili nad nepřáteli. I kazatelovo požehnání na konci bohoslužeb je v podstatě přimluva. Je to prosba o Hospodinovo požehnání. Prosba o to, abychom v těch nastávajících dnech vítězili nade vším zlým, abychom vítězili v tom boji, do něhož jsme postaveni. Přimlouvat se za sebe rozhodně máme. A máme se v tom navzájem podpírat. Tak jako Áron a Chúr podpírali Mojžíše, tak i my se máme podpírat a podporovat v modlitbách. Jestliže se někdo modlí, tak je dobré, aby v tom nebyl sám. Jedním ze základních úkolů křesťanského sboru je modlit se. Tuto službu musí křesťanské společenství podporovat a své členy k tomu povzbuzovat. Protože modlitba vyčerpává a unavuje jako každá jiná práce. Modlitba není, jak se lidé často mylně domnívají, protikladem k práci, ale sama je prací, je službou. Je to velké požehnání, když se křesťané dovedou za něco modlit společně. Když ani na modlitbu není člověk sám. Jinak se může stát, že křesťan na modlitby rezignuje, protože ho nikdo nepodepřel, nikdo ho nepodpořil. Je samozřejmě užitečné modlit se o samotě. Ale někdy se při takové modlitbě člověk cítí spíše osamoceně, osaměle, opuštěně. Proto Ježíš povzbuzuje i ke společným modlitbám, když říká: „Shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní.“ (Mt 18,19) To není zaslíbení, že nám Bůh dá, nač si vzpomeneme, to je spíše Ježíšův povzdech: „Kéž byste se tak aspoň na něčem v modlitbách shodli. Ale vy se modlíte sobecky každý za své věci“. Sjednocení v modlitbě, vzájemná modlitební podpora – to je jedna z účinných zbraní duchovního boje.

Ovšem, a teď se vrátím k tomu požehnání, když kazatel na konci bohoslužeb pozvedá své ruce, aby vyprošoval Boží požehnání shromážděnému sboru, tak je to ještě něco víc než jen přimluva. Vlastně je to zároveň odpověď na přimluvné modlitby sboru. Ten, který vyslovuje požehnání, farář, kazatel, za to požehnání pouze neprosí, ale přímo jej vyhlašuje, oznamuje. Říká: Bůh nám žehná. Je to proklamace, provolání, prohlášení, vyhlášení dobré Boží vůle nad jeho lidem. Kazatel při požehnání nevyslovuje pouze nějaké naše zbožné přání, nepřednáší Bohu prosbu lidu o to, aby nám Bůh požehnal, nýbrž zároveň oznamuje shromážděnému lidu Boží přání, Boží vůli, abychom ve svém životě prožívali jeho moc a jeho požehnání. A my smíme vědět, uvědomit si, ano, Bůh nám žehná. Nejen, že my si to přejeme, že po tom toužíme, ale že Bůh si to také přeje a také po tom touží. Bůh nám přeje dobro. Bůh to s námi myslí dobře. Jiným slovem - žehnání můžeme také nazvat dobrořečením. Dobrořečit znamená svolávat na někoho dobro. Přát někomu dobré. A Bůh nám rozhodně dobré přeje. Ep. Římanům 12,14 říká: „Svolávejte dobro na ty, kteří vás pronásledují, dobro a ne zlo.“ A ten dnešní text z Lukáše 6, 28 mluví podobně: „Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám ubližují.“

Požehnání, které máme v životě, pochází od Hospodina. Je to dobrá Boží vůle v našem životě. A jestliže my chceme někomu přát to nejlepší požehnání, tak řekneme, ať mu požehná sám Hospodin. Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin nad tebou rozjasní svou tvář, a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. To je to nejlepší požehnání.

Ale jistě jste postřehli, že to slovo Písma se obrací s výzvou na nás samotné a říká: „Vy sami žehnejte!“ „Vy sami svolávejte dobro!“

Někdo možná řekne: Jen Pán Bůh přece může udílet požehnání. Ale já myslím, že tím nijak nefušujeme Pánu Bohu do řemesla. Tak jako sami můžeme lidem odpouštět hříchy, protože i nám Bůh odpouští, tak sami můžeme žehnat, protože nám žehná Bůh. V Bibli se dokonce žehná „obousměrně“. Častokrát tam můžeme číst: Požehnán buď Hospodin. Žalmista se dokonce modlí k Hospodinu: „Proto ti žehnám po celý život, v tvém jménu pozvedám dlaně.“ (Ž 63,5) Žehnání Hospodinu je v tomto případě spíše díkyčinění a chvála. Takto máme ale dobrořečit nejen Bohu, nýbrž i lidem kolem nás.

Možná, že to našim uším zní nezvykle, ale i my máme druhým žehnat, protože Bůh žehná nám, tedy přát jim dobro, dobrořečit jim. Tak nás to učí Pán Ježíš: „Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám ubližují.“ A tak farář na konci bohoslužeb, když pozvedá své ruce, dělá vlastně trojí. Jednak se modlí, přimlouvá

a vyprošuje požehnání od Hospodina pro celý shromážděný sbor, ale také vyhlašuje, zvěstuje Hospodinovo požehnání, jeho dobrou vůli, která pro nás platí, a v neposlední řadě i sám za sebe sboru dobrořečí, tedy svolává dobro, to Boží dobro na shromážděný sbor.

Sílu požehnání si můžeme přestavit, když si uvědomíme co je opakem požehnání. Opakem požehnání je totiž kletba. Když si vzpomenete na proroka Bileáma, o něm říká moábský král: „komu ty požehnáš, je požehnan, a koho ty prokleješ, je proklet.“ Být požehnan znamená zakoušet Boží moc ve svém životě. Někomu požehnat znamená vyhlásit nad ním dobrou Boží vůli, která se určitě stane, protože je za ní Boží moc. To opravdu není nějaké farářovo zbožné přání na konci bohoslužeb. Už kvůli tomu stojí za to si přivstat, jít do kostela a nechat si požehnat, protože to je rozhodně víc než kdyby tam farář na konci bohoslužeb rozdával tisícikoruny.

Ale svolávat požehnání určitě není jen výsadou ordinovaného faráře nebo toho, kdo předsedá bohoslužbě. Např. při tradiční lidové svatbě udílají požehnání sami rodiče svým dětem, ženichovi a nevěstě poté, co jim děti poděkovaly za výchovu, jak jsem to zažil např. na Hornácku.

Máme-li tedy být poslušni toho Ježíšova slova, které říká: „Žehnejte!“ pak to také znamená, že žádný z nás nemusíme požehnání pouze pasivně přijímat, ale také můžeme požehnání předávat. Jako bibliční praotcové. Můžeme sami žehnat. Třeba svým dětem. Můžeme se stát pro druhé požehnaním. Jako Abraham. Tomu Bůh řekl pozoruhodnou větu: „Staň se požehnaním!“ Naším úkolem je být požehnaním všude, kam přijdeme a žehnat lidem kolem nás. Nespílat jim, nenadávat jim, ale předávat jim to dobré, co od Boha máme. Říkat jim o tom dobru. Dobrořečit jim. Svolávat na lidi dobro. A tak jim zvěstovat dobrou zprávu.

A tak, kdybych si nic z bohoslužeb neodnesl, kdyby se farářovi nepovedlo kázání nebo mě vůbec neoslovilo, kdybych byl nachlazený a nemohl zpívat k Boží chvále, kdybych se nedokázal soustředit na modlitbu, tak vždycky si můžu odnést požehnání. Můžu si ho jednoduše přisvojit vírou živou a pravou. A to je důvod k tomu, abych mohl pokaždé odejít z bohoslužeb duchovně naplněný a požehnaný.

Modlitba: *Pane, toužíme po tvém požehnaní. Ale zároveň vyznáváme, že sami neumíme žehnat. Spíše umíme závidět, pomlouvat, hanět, kritizovat. Ale dobrořečit, přát dobré i svým nepřítelům, lidem nesympatickým a obtížným, to je pro nás těžké. Prosíme, požehnej nám tak, ať dokážeme tvé požehnaní předávat dál a sami se staneme pro druhé požehnaním. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane náš, Ježíši Kriste, do tvé laskavé péče a ochrany poroučíme všechny své milé a blízké, všechny na které stále myslíme, ale i ty na které zapomínáme, které pomíjíme a přehlížíme. Tobě předkládáme i ty, které pokládáme za své nepřátele, prosíme za ty, kteří jsou proti nám. Žehnáme jim ve tvém jménu a prosíme za ně, abys jim prokazoval svoji lásku a své milosrdenství. / Předkládáme ti také své prosby za vládu, za parlament a senát. Modlíme se i za komunální politiky a obecní zastupitelstva. Také pro ně vyprošujeme tvé požehnaní v jejich práci, tvoji moudrost a spravedlnost, a toužíme po tom, aby z jejich počínání měli užitek a prospěch všichni občané. / Prosíme tě, požehnej hospodářství naší země, práci na polích, úrodu i sklizeň. Prosíme za země, kde je hladomor, nouze o vodu, ale i za místa, kde jsou boje a válka. Bud' s lidmi nešťastnými a všelijak sužovanými. / Prosíme tě za mír a pokoj ve světě. Prosíme, abys mařil plány teroristů, abys řídil srdce všech k lásce a snášenlivosti. Prosíme, požehnej našim spolubratřím a spolusestrám všude ve světě, zvláště tě prosíme za pronásledované křesťany, za církve žijící v nesvobodě. / Přimlouváme se, Pane, za všechny nemocné a trpící, prosíme, abys uzdravoval naše nemoci a léčil zranění duše i těla. Dávej nám to pravé odpočínutí, které nabízíš jenom ty. Amen.*